

Colette

Diři Kedi

Türkçesi: İnci Kaplan Gül

Roman

Saat ona doğru aile pokeri oyuncularını yorgunluk emareleri göstermeye başlamışlardı. Camille yorgunlukla on dokuzluk gençlerin savaştığı gibi savaşıyordu. Şöyle bir silkinerek yeniden canlı ve uyanık haline dönüyor, ardından kenetlenmiş ellerinin ardında esniyor, beyaz çenesi, toprak rengi allıkla koyulaştırdığı yanakları, göz kenarlarında iki küçük gözyaşı damlasıyla yüzü yeniden solgunlaşıyordu.

“Camille gidip yatmalısın artık!”

“Saat on anne, saat daha on! Saat onda kim yatar ki?”

Gözucuyla, koltuğun birinin derinliklerine gömülmüş yorgun nişanlısını yardıma çağırıyordu.

“Rahat bırakın onları,” dedi bir başka anne sesi. “Yedi gün daha beklemeleri gerekiyor. Şu sıralar akılları beş karış havada zaten, ki bu da gayet anlaşılır bir durum.”

“Tam da bu yüzden işte. Ha bir saat eksik ha bir saat fazla, ne fark eder... Camille artık yatman gerek. Bizim de öyle.”

“Yedi gün!” diye çığlık attı Camille. “Tabii ya, bugün Pazartesi! Tamamen aklımdan çıkmış... Alain, gelsene, Alain!..”

Camille sigarasını bahçeye fırlattı. Yenisini yaktı, terk edilmiş poker kartlarını topladı, karıştırdı ve gizemli bir tavırla dağıtmaya başladı.

“Bakalım düğünden önce arabayı alabilecek miyiz, o minicik sevimli Roadster’i!.. Alain, bak. Ben hiçbir şey yapmıyorum! Falda yolculukla birlikte çıkıyor ve önemli bir haberle beraber geliyor...”

“Kim?”

“Roadster işte, hadi ama!”

Alain boynunu uzatmadan başını açık cam kapağıya çevirdi. Çimler daha o gün biçildiği için bahçeden taze ot ve tatlı bir ıspanak kokusu geliyordu. Kurumuş kocaman bir ağaca tırmanan hanımeli de ilk çiçeklerinin ballı rayihasını yayıyordu. Yaşlı Émile’in titreyen elleriyle taşıdığı tepsideki kristallerin çınlayan sesi, saat onda içilen şurup ve soğuk su vaktinin yaklaştığını belli etti. Camille bardakları doldurmak üzere ayağa kalktı.

En son nişanlısına ikram etti; buğulanmış bardağı manidar bir gülümsemeyle ona sundu. İçkisini içen nişanlısını izledi, bardağın kenarına temas eden dudakları onu aniden heyecanlandırdı. Ama Alain kendisini öylesine yorgun hissediyordu ki onun bu heyecanını paylaşmadı. Boşalmış kadehi almakta olan kırmızı ojeli beyaz parmakları birazcık sıkmakla yetindi yalnızca.

“Yarın öğlen yemeğe geliyor musun?” diye sordu Camille kısık sesle.

“İşkambil kartlarına sor.”

Camille geri geri gitti, yüzünü soytarı gibi buruşturdu:

“Çapraz bıçaklarla, sesli filmlerle, delikli parayla, Tanrı Babamızla dalga geçebilirsiniz... Günlük Haberci'yle dalga geçmek yok!”

“Camille!”

“Özür dilerim anne... Ama Haberci'yle dalga geçilmez! O küçük iyi adam, siyah nazik hızlı haberci, maça valesi, onun her zaman acelesi vardır...”

“Ne için acele ediyorsun?”

“Haber vermek için elbette! Düşünsene, günlük haberler getiriyor, hatta iki gün üst üste. Eğer sağ ve sol taraflarına ikişer kart daha koyarsan gelecek haftadan da haberler veriyor...”

Camille, sivri tırnağı ile ağzının köşesindeki allık kalıntılarını kaşıyarak hızlı hızlı konuşuyordu. Alain sıkılmadan, yargılamadan dinliyordu. Camille'i yıllardır tanıyordu ve onun

zamane kızlarından biri olduğunu düşünüyordu. Nasıl araba kullandığını bilirdi, biraz fazla hızlı, biraz fazla iyi, oldukça dikkatli. Rujlu körpe dudaklarında taksi şoförlerine yönelik hareketler hazır ve nazır beklerdi. Çocuklar ve ergenler gibi yüzü kızarmadan yalan söyleyebildiğini bilirdi, birlikte dans ettikleri “gece kulüplerinde” kendisiyle olabilmek için yemekten sonraları ailesini kandırdığını bilirdi. Bu mekânlarda yalnızca portakal suyu içerlerdi, çünkü Alain alkolden hoşlanmazdı.

Resmen nişanlanmadan önce Camille ona, hem güneşin altında hem de gölgede, ihtiyatla silinmiş dudaklarını, her daim dantelli tüllü çift kat kumaş hapsinde olan kişiliksiz göğüslerini ve kusursuz, muhteşem çoraplı bacaklarını sunmuştu. Gizli saklı satın aldığı çoraplarına, “Mistinguett’inkiler* gibi, bilirsin ya, Alain çoraplarıma dikkat et!” derdi. Çorapları, bacakları, sahip olduğu en harikulade şeyler bunlardı işte...

“Güzel olmasına güzel,” diye düşünürdü Alain, “zira yüz hatları çirkin değil asla. Teni oldukça esmer, gözlerinin parlaklığıyla sık sık yıkadığı, jölelediği, yeni bir piyano rengindeki saçları uyumlu...” Ayrıca onun, kaba ve dağlardaki nehirler kadar değişken olabildiğini de bilirdi Alain.

Camille Roadster’den söz etmeyi sürdürüyordu:

“Hayır baba, hayır! İsviçre yolculuğunda arabayı Alain’in kullanmasına izin vermem söz konusu bile olamaz! Fazlasıyla dalgın, hem aslında araba kullanmayı hiç sevmez o, onu iyi tanırım ben!”

“Beni iyi tanımış,” diye tekrarladı içinden Alain. “Belki de buna gerçekten inanıyordur. Ben de ona en az yirmi kez ‘Seni tanıyorum kızım!’ demişimdir. Saha da tanıyor onu. Sahi nerede bu Saha?”

---

* Mistinguett (Jeanne Florentine Bourgeois, 1873-1956): Müstehcen şovlarıyla ünlü, bacaklarını beş yüz bin franga sigortalattığı söylenen Fransız oyuncu ve şarkıcı. (y.h.n.)